

Verslag van de boekbespreking van Leeskring 'De Omslag' op 27 mei 2008

Aanwezig: Gerda, Janny, Paulien, Annelies, Dicky, Wil, Marné en Thea

Gelezen boek: "De Gele Rivier is bevrozen" van Leo Pleysier

Meningen

Paulien:	Mooi compact en leuk boek.
Annelies:	Mooi, goed beschreven lief boek.
Dicky:	Niet echt boeiend.
Wil:	Goede weergave van Kath. gezin; gegevens over China
Marné:	Heel mooi taalgebruik, vooral de fascinatie van het jongetje voor tante Rosa de non.
Gerda:	Met plezier gelezen; juweeltje.
Thea:	Gezellig om te lezen. Leuk de manier van gesprekken onderling.
Janny:	Mooi geschreven, goed taalgebruik.

De schrijver werd in Rijckevorsel, in België, op 28 mei 1945 geboren als middelste van 7 kinderen. Woonde op een boerderij. Vader was veehandelaar. Had al heel jong afschuw van geweld tegen dieren. Trok zich terug en begon in het geheim gedichten te schrijven. Was op internaat in Turnhout. Wordt onderwijzer in Turnhout. Zijn debuut is in 1970. Stopt in 1990 als leraar en wordt schrijver.

Andere boeken:

Trilogie "Waar was ik weer" (1978); trilogie "3 vrouwen" (1989).

Breekt dan door in Nederland.

Trilogie "de drie mannen" (2001); De trousse (2004); De Latino (2007).

Voor zijn boek Mirliton (1971) krijgt hij de Steijn Streuvelsprijs. In 1972 wordt zijn boek "Niets dan een schreeuw" verfilmd onder de naam Bladschaduwen.

Inhoud

Het is 1946. De ik-figuur is nog een baby als zijn tante Rosa als missiezuster naar China vertrekt. Bij haar afscheid is er een feestelijk familiediner. Vanuit China ontstaat er een vrij frequente briefwisseling. Twee jaar later krijgen ze bericht dat tante Rosa moet vluchten i.v.m. de burgeroorlog. Ze vertrekt per trein naar Peking, maar ook daar kunnen ze niet blijven. Gaan dan met de boot naar het zuiden. Begin jaren 50 worden ze door de nieuwe Chinese regering van Mao Tse-tung gedwongen te repatriëren en dan ziet de ik-figuur zijn tante in levenden lijve. Communicatie met de familie gaat moeizaam en vanaf dat moment is het jongetje gefascineerd door de non. Hij probeert heel voorzichtig contact te krijgen en af en toe lukt dat, maar ze blijft met geheimzinnigheid omgeven. Hun lukt b.v. niet tante Rosa eens zonder kap te zien en ze vinden het maar raar dat tante Rosa liever haar kerkboek heeft dan contact met haar neefjes. Ze trekt zich ook vaak terug en sluit zich in haar kamer op. Toch leert ze fietsen en gaat met de familie naar de kerk, wat alles toch wel heel interessant maakt. Maar de informatie ze krijgen komt van Zr. Irma, een non die tante Rosa soms vergezelt. Zij is op de Antillen geweest.

Dan is er een nieuwe missie voor tante Rosa. Weer wordt er een feestelijk familiediner gegeven. Op de dag van vertrek reist de hele familie mee naar Antwerpen waar de boot vertrekt.

Thuisgekomen mist de ik-figuur haar toch wel. Vanuit haar standplaats in India stuurt tante Rosa weer brieven, maar dat interesseert hem niet meer zo. Op school is er afkeer ontstaan voor paters en nonnen. Ook de kleine cadeautjes dan hem niet veel, alleen een mooi beschilderde kokosnoot maakt indruk. Ze slopen hem maar hij is leeg.

Intussen is het 1963 en alle belangstelling voor tante gaat hem irriteren. Ook zijn ouders begint de briefwisseling te vervelen. Pas in 1978 komt tante Rosa weer naar België. De vader van de ik-figuur is overleden en moeder verwijt tante Rosa dat ze nooit eens over is gekomen voor de begrafenis in de familie. Doordat er nooit is gesproken over alle omstandigheden dan verwatert het contact dat toch al nooit goed was. Intussen is ook de moeder overleden. Voor haar dood heeft ze nog een brief ontvangen waarin tante Rosa vertelt dat ze door een oogaandoening niet meer kan schrijven. Rest alleen nog de herinnering en de foto's van het familiediner.